

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 357/2019-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ing. Zuzanou Kvakovou, J. M. Geromettu 146/1, Žilina, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžso 2/2017 z 13. februára 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 21 Scud 15/2014-94 z 29. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžso 2/2017 z 13. februára 2018 (ďalej len

„napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 Scud 15/2014-94 z 29. júna 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo rozhodnuté v právnej veci sťažovateľa v procesnom postavení žalobcu proti Sociálnej poisťovni – ústrediu (ďalej len „žalovaná“) tak, že ním bol potvrdený napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá sťažovateľova žaloba o preskúmanie rozhodnutia žalovanej. Predmetom súdneho preskúmvacieho konania vedeného na krajskom súde bol prieskum rozhodnutia žalovanej o určení nevzniknutia nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti od 7. apríla 2010 podľa slovenskej legislatívy u sťažovateľa ako zamestnanca podnikateľského subjektu [REDACTED] [REDACTED] – [REDACTED] [REDACTED] pričom uvedený podnikateľský subjekt ukončil podnikateľskú činnosť k 2. júnu 2012.

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti ďalej uvádza priebeh konania v jeho právnej veci, z ktorého vyplýva, že Sociálna poisťovňa, pobočka Trnava, 9. septembra 2011 vydala rozhodnutie č. 700-0113/2011-23 o nevzniknutí poistenia, ako je uvedené v predchádzajúcom bode, ktoré bolo odôvodnené tým, že ani fyzickou kontrolou nebol v prípade sťažovateľa preukázaný reálny výkon práce ako zamestnanca v spoločnosti [REDACTED]. Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom žalovaná svojím rozhodnutím rozhodla tak, že ho v merite veci potvrdila. Následne podal sťažovateľ na krajskom súde žalobu o preskúmanie rozhodnutia žalovanej, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom. K tomu sťažovateľ uviedol: „*Krajský súd... žalobu žalobcu (sťažovateľa) v plnom rozsahu zamietol... vyslovil právny názor, že aplikovať základné nariadenie a jeho čl. 11 ods. 1 vo väzbe na čl. 13 ods. 3 ako aj nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009 a čl. 14 – 16 je možné iba v prípade, keď osoba vykonáva činnosť zamestnanca ako aj činnosť SZČO v dvoch členských štátoch. V posudzovanej veci, podľa názoru krajského súdu, žalobca vykonáva SZČO v Poľskej republike (čo nebolo v konaní sporné), z vykonaného*

dokazovania v správnom konaní nebolo údajne preukázané, že by reálne, fakticky žalobca vykonával činnosť zamestnanca u zamestnávateľa [REDACTED].“ Dodal, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal odvolanie, v ktorom okrem iného namietal aj nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom. O podanom odvolaní najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu tak, že potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu, uviedol v ňom, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vecne správny a vydaný v súlade so zákonom.

4. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľ uviedol, že najvyšší súd v odôvodnení odkazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-89/16 z 19. júla 2017 (ďalej len „rozsudok Súdneho dvora“) a zastáva názor, že v prípade sťažovateľa je potrebné vychádzať z čl. 14 ods. 5b nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, a nie z čl. 14 ods. 5 písm. b) uvedeného nariadenia v jeho pôvodnej verzii. K tomu dodal: „... podľa názoru Najvyššieho súdu SR sa na sťažovateľa má aplikovať vykonávacie nariadenie účinné dňom 28.06.2012, napriek tomu, že skutkovo sa posudzuje situácia sťažovateľa v období od 07.04.2010 do 31.01.2012...“ Sťažovateľ uviedol, že v jeho prípade došlo napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 dohovoru najmä tým, že najvyšší súd vec nesprávne právne posúdil a na prípad sťažovateľa aplikoval rozsudok Súdneho dvora, ktorý bol vydaný za diametrálne odlišnej situácie.

5. Ďalej k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľ uviedol: „Ako vyplýva z odôvodnenia... dospel k záveru, že v preskúmvanej veci sťažovateľa nastal v zmysle listín administratívneho spisu stav neistoty, ktorý si vyžadoval vzájomné rokovanie na dosiahnutie dohody vo veci určenia uplatniteľných právnych predpisov. Toto rokovanie však údajne prebehlo... až po uplynutí takmer 21 mesiacov po skončení posudzovaného obdobia sťažovateľa (09.04.2010 do 31.01.2012). V tejto súvislosti... poukazuje na ničím nepodložené účinky dohody medzi žalovanou a poľskou inštitúciou ZUS [skratka použitá pre označenie poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia], ktoré údajne nastali spätne, t.j.

nie až po dni uzavretia dohody v písomnej forme (t.j. 10.12.2013), kedy žalovaná akceptovala návrh poľskej inštitúcie. Na tomto mieste má sťažovateľ za to, že bez ďalšieho odôvodnenia samotné konštatovanie spätnej účinnosti dohody, ktoré je pre určenie uplatniteľnej legislatívy v tomto prípade zásadné (Najvyšší súd odvodzuje definitívnosť určenia uplatniteľnej legislatívy práve od tejto dohody), je nedostatočné, zakladajúce arbitrárnosť rozhodnutia.“

6. Zároveň sťažovateľ uviedol, že z čl. 16 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania základného nariadenia, vyplýva, že uplatniteľné právne predpisy určí inštitúcia členského štátu bydliska osoby, ktorá má podliehať čl. 13 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ má trvalé bydlisko v Poľskej republike, na určenie príslušnej legislatívy je príslušná poľská inštitúcia sociálneho zabezpečenia, ktorá ako uplatniteľnú určila slovenskú legislatívu. Dodal: *„Zároveň sťažovateľ dáva do pozornosti, tak ako to namietal aj v podanej žalobe na preskúmanie rozhodnutia žalovanej, že keďže Sociálna poisťovňa namietala toto určenie, a došlo z tohto dôvodu k zmene zo strany ZUS v určení, ktoré však nie je právoplatné, nakoľko Sťažovateľ využil prostriedky obrany v Poľsku v zmysle poľských právnych predpisov. S touto skutočnosťou sa však Najvyšší súd SR... nevysporiadal, čím došlo k porušeniu čl. 46 Ústavy SR.“* Vzhľadom na už uvedené skutočnosti sťažovateľ zastáva názor, že už krajský súd mal napadnutým rozsudkom krajského súdu zrušiť rozhodnutie žalovanej o nevzniknutí nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti, a vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti zastáva názor, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu ním označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru, pretože najvyšší súd nepostupoval v medziach zákona a o podanom odvolaní rozhodol v rozpore so zákonom.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálehom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKČNÝ OBRÁZOK], trvale bytom [REDAKČNÝ OBRÁZOK], uvedené v článku 2 ods. 2, článku 46 ods. 1 a 2, a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 1Sžso/2/2017 zo dňa 13.02.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina, sp. zn.: 21Scud/15/2014-94 zo dňa 29.06.2016 porušené bolo.

2. Zrušuje sa rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Sžso/2/2017 zo dňa 13.02.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina, sp. zn.: 21 Scud/15/2014-94 zo dňa 29.06.2016 a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Zároveň si uplatňujeme v tomto konaní i trovy právneho zastúpenia v zmysle Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., spočívajúce v dvoch úkonoch právnej pomoci, a to prevzatie a príprava právneho zastúpenia a podanie sťažnosti Ústavnému súdu SR v zmysle čl. 130 písm. i) Ústavy SR na začatie konania v zmysle čl. 127 Ústavy SR; pokiaľ Ústavný súd bude toho názoru, že predmet sporu nie je oceniteľný peniazmi, odmena právneho zástupcu v súlade s § 11 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. za jeden úkon právnej pomoci je 1/6 výpočtového základu, teda 2 x 153,50 Eur, 2 x režijný paušál po 9,21 Eur, spolu 325,42 Eur.“

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom

je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu;

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom, alebo ak týmto jazykom nehovorí.

III.

16. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v namietanom porušení základných práv podľa čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. V petite ústavnej sťažnosti síce sťažovateľ namietané porušenie základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru bližšie nešpecifikuje, avšak z obsahu ústavnej sťažnosti je zjavné, že namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie. Sťažovateľ porušenie ním uvádzaných základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru odôvodňuje tým, že najvyšší súd mal jeho vec nesprávne právne posúdiť a na prípad sťažovateľa aplikovať rozsudok Súdneho dvora, ktorý bol vydaný za diametrálne odlišnej situácie. Tiež namietal, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu ním označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru z dôvodu, že najvyšší súd nepostupoval v medziach zákona a o podanom odvolaní rozhodol v rozpore so zákonom. Sťažovateľ namieta hlavne aplikáciu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania základného nariadenia, ktorým je nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia.

K námietke porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

17. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (III. ÚS 55/2018).

18. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (m. m. III. ÚS 248/2018).

19. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd, odhliadnuc od zle naformulovaného petitu, konštatuje, že na preskúmanie napadnutého rozsudku krajského súdu bol v prvom rade príslušný najvyšší súd ako súd druhostupňový, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu, preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K námietke porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

20. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní

a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi (I. ÚS 97/2019).

21. V súvislosti so základnou námietkou sťažovateľa o nesprávnom určení tzv. uplatniteľnej legislatívy správnymi orgánmi ústavný súd upriamuje pozornosť na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci sp. zn. C-89/16 z 13. júla 2017 (Radoslaw Szoja proti Sociálnej poisťovni), ktorým vo vzťahu k určeniu príslušnej (rozhodnej) právnej úpravy judikoval, že „Článok 13 ods. 3 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia, zmeneného a doplneného nariadením (EÚ) Európskeho parlamentu a Rady č. 465/2012 z 22. mája 2012 sa má vykladať v tom zmysle, že s cieľom určiť vnútroštátnu právnu úpravu uplatňujúcu sa v zmysle tohto ustanovenia na osobu, akou je žalobca vo veci samej, ktorý je zvyčajne zamestnancom v jednom členskom štáte a samostatne zárobkovo činnou osobou v druhom členskom štáte, je potrebné zohľadniť požiadavky uvedené v čl. 14 ods. 5b a čl. 16 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004, zmeneného a doplneného nariadením č. 465/2012“, pričom „na účely určenia uplatniteľných právnych predpisov podľa čl. 13 základného nariadenia sa zanedbateľné činnosti neberú do úvahy. Článok 16 vykonávacieho nariadenia sa uplatňuje na všetky prípady podľa tohto článku“.

22. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, konkrétne na stranách 11 až 25, pomerne obsímne odôvodnil dôvody, pre ktoré potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu. V relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

„Na prvom mieste musí Najvyšší súd zdôrazniť, že žalobca svoje odvolanie neoprel o zákonom vymedzené odvolacie dôvody, avšak z jeho odvolacích námietok nepochybne vyplýva, že spochybňuje správne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom. V súvislosti

s uvedeným Najvyšší súd odkazuje na vyššie citovaný rozsudok [rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-89/16 z 13. júla 2017 – pozn.], prostredníctvom ktorého Súdny dvor (marginálny bod č. 32) zdôraznil, že vzhľadom na skutkový stav vo veci samej (t.j. po dátume 28. júna 2012 zmeny tak základného ako aj vykonávacieho nariadenia), ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, je potrebné vychádzať z článku 14 ods. 5b vykonávacieho nariadenia, nie z článku 14 ods. 5 písm. b) tohto nariadenia v jeho pôvodnej verzii...

V tejto súvislosti Najvyšší súd musí ďalej poukázať na účinky dohody medzi žalovanou a poľskou inštitúciou ZUS, ktorých spätné účinky sa vzťahujú aj na deň 07.04.2010 ako je uvedené v pozmeňujúcom výroku napadnutého rozhodnutia, hoci k uzavretiu dohody v písomnej forme došlo ku dňu 10.12.2013, kedy žalovaná akceptovala návrh poľskej inštitúcie ZUS.

Ako už vyššie Najvyšší súd deklaroval, uvedená dohoda určuje uplatniteľné právne predpisy a preto v zmysle čl. 6 ods. 4 vykonávacieho nariadenia na poľskú inštitúciu ZUS prešli so spätnou platnosťou všetky právomoci sociálneho zabezpečenia od dátumu registrácie žalobcu na území Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 4 vykonávacieho nariadenia v citovanom znení platí, že keď sa určí, že uplatniteľnými právnymi predpismi nie sú predpisy členského štátu, v ktorom bola dotknutá osoba dočasne evidovaná, alebo že inštitúcia, ktorá predbežne vyplácala dávky, nebola príslušnou inštitúciou, inštitúcia určená ako príslušná sa považuje za príslušnú so spätnou platnosťou, ako keby daný rozdiel v stanoviskách neexistoval, najneskôr od dátumu dočasnej evidencie alebo od prvého predbežného priznania predmetných dávok.

Na základe skutkovej argumentácie a súvisiacich právnych názorov krajského súdu, že v nedávkovom konaní sa nepreukázal reálny výkon práce žalobcu na území Slovenskej republiky a súčasne výkon reálnej podnikateľskej činnosti, ktorú vykonával ako SZČO v Poľskej republike, a preto nie sú splnené podmienky pre aplikáciu čl. 13 ods. 3 vo väzbe na čl. 11 ods. 1 prvá veta základného nariadenia, Najvyšší súd konštatuje, že krajský súd pri súdnom prieskume napadnutého rozhodnutia si osvojil právne závery o nutnosti odmietnuť žalobu.

Hoci krajský súd žalobu zamietol s poukazom na skutkovú argumentáciu žalovanej a s tým súvisiacich právnych názorov, že v nedávkovom konaní sa nepreukázal reálny výkon

práce žalobcu na území Slovenskej republiky, a preto už nie sú splnené podmienky pre aplikáciu čl. 13 ods. 3 základného nariadenia, tak musí Najvyšší súd vo všeobecnej rovine konštatovať, že takto sformulovaný výrok rozsudku krajského súdu je vecne správny a preto je nutné na odvolacie konanie aplikovať ustanovenie § 219 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na dané dôvody Najvyšší súd a s prihliadnutím na procesnú zásadu efektívnosti konania (§ 6 O.s.p.) rozsudok krajského súdu potvrdil.“

23. Ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, a nezistil, žeby tieto závery boli svojvoľné či zjavne neodôvodnené. Zároveň z nich nevyplýva ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. V tejto súvislosti pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (III. ÚS 55/2018).

24. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde.

25. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom namietaným porušením základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu neexistuje príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia porušenia uvedených práv po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2019